

føgelser om alle disse meget farlige Sygdomme, tror jeg, at Kredshylæger fuldstændig ville være paa deres Blads. De Specialister, som den højtærede Indenrigsminister vil udsende rundt omkring til Landets forskellige Distrikter, ville næppe være det med Hensyn til et almindeligt Tilsyn ved alle de smittsomme Sygdomme hos Husdyrene.

Landbruget har i en Række af Aar været trykket af uheldige Forhold, og jeg mener, at der bør gøres alt muligt for at støtte dets Beskræbelse ved at udbille og fremme et godt Kreaturhold her i Landet. Det er jo Husdyrholdet, der for Tiden holder Landbruget oven Vand, om jeg saa maa sige. Saa at sige alle Landbrugets Indtægter komme jo for Tiden frem gennem Husdyrholdet, thi vi ere jo fra at være et hidtil fornubsførende Land allerede i flere Aar kommet til at være fornindsførende. Vi maa som sagt have alt ud gennem vore Husdyr. Om vi end maaftte eksportere noget Hvede, er det altsammen meget ubetydeligt i Sammenligning med det, vi have ud af Husdyrene. Den højtærede Minister udtalte ved Lovforslagets første Behandling, at det var i høj Grad ønskeligt, at der var et Mellemstadium mellem de praktiserende Dyr læger og Veterinærphysikus. Denne Udtalelse fra den højtærede Minister giver mig Haab om, at han ikke vil modsætte sig mit Vædringsforslag, ja, jeg tror endog saa at turde vente, at han vil være en Støtte for det. De fire ærede Medlemmer af Udvalgets Flertal, der ikke ere gaaede med til at stille Vædringsforslag under Nr. 1, udtalte sig ogsaa meget velvillig om samme, men mene, at Bestemmelsen er af den Bessaffenhed, at det bedre hører hjemme i en særlig Lov. De fire ærede Medlemmer udtale, at de ikke ville nægte en saadan Institutions Betydning. Jeg sætter ganske vist megen Pris paa Udtalelserne fra de fire ærede Medlemmer, men jeg vilde have sat mere Pris paa, om de vilde være gaaede med til at stemme for Vædringsforslaget, saa at vi ikke i dette Punkt skulde have skilt os fra Flertallet. Jeg kan jo ikke indse, at der kan være noget til Hinder for at optage den foreslaaede Vædring i denne Lov og derved gøre et lille Skridt henad den Vej, der maa betragtes, for at vi kunne komme til at gøre noget for Landets væsentligste og vigtigste Næringsvej, Landbruget. Jeg kunde for min Person ønske, at der var gjort langt mere i denne Retning end det, jeg har turdet været med til at foreslaa. Jeg kunde ønske et langt større Tilsyn med Husdyrenes Sundhedstilstand, nemlig ved, at der af Staten ansættes Amtsdyr læger, en Dyr læge

i hvert Amt, til at føre et saadant Tilsyn. Derpaa gif det Forslag, som de samme tre Medlemmer, der have stillet Forslag i Aar, havde stillet i Fjor, ogsaa ud, at der skulde ansættes Amtsdyr læger, men Forslagsstillerne have ment i Aar ikke at ville gaa saa vidt, idet det jo i en vis Henseende er noget nyt, vi foreslaa, idet vi haabe, at naar der først bliver begyndt paa at gaa denne Vej, vil man senere kunne gaa videre i samme Retning. Helt nyt er jo for Resten ikke det, som vi foreslaa med Hensyn til Dyr læger. Saa Finansloven i Samlingen 1881—82 var opført til Ansættelse af Amtsdyr læger 17,500 Kr.; det blev imidlertid strøget i Folketinget. Kredshylægerne vilde efter min Mening ikke en Gang koste saa meget som det, der den Gang blev foreslaaet til Amtsdyr læger, saa de Udgifter, der i det hele taget kan være Tale om at paabyrde Staten ved dette Forslag, mener jeg ikke kunne virke affrættende paa ærede Medlemmer. Jeg skal derfor paa det bedste anbefale dette Vædringsforslag paa egne og Medforslagsstilleres Vegne til venlig Modtagelse af det høje Ting.

Saa skal jeg tillade mig endnu at gøre nogle faa Bemærkninger angaaende et andet Forslag, nemlig Vædringsforslaget under Nr. 10, som jeg sammen med et æret Medlem har været med at stille. Dette Forslag gaar jo ud paa, at Erstatningen samt Udgifterne ved Taksation og Vædring udredes med to Tredjedele af Statskassen og en Tredjedel af Amts- og Bykommunerne. Vi have ment, at vi burde holde fast ved, hvad der baade i 1888 og i 1890 blev foreslaaet af det daværende Udvalg flertal. Flere ærede Medlemmer af dette Udvalg flertal have i Aar forandret deres Anskuelse og ere gaaede med til det, som Lovforslaget foreslaar, nemlig til, at Halvdelen skal udredes af Staten og Halvdelen af Kommunerne. Det har jeg og min ærede Medforslagsstiller ikke kunnet være med til. Naar Folketinget foreslaar, at alt skal udredes af Staten, mene vi, at et Forslag, som det vi have stillet, nemlig om $\frac{2}{3}$ og $\frac{1}{3}$, kan være et passende Mæglingsforslag, og naar den ærede Drøftører mener, at Vedtagelsen af $\frac{2}{3}$ og $\frac{1}{3}$ vil berede Lovforslagets Vedtagelse store Hindringer, tro vi, at hvis det ikke bliver vedtaget, vil dette berede Lovforslaget endnu større Hindringer, og vi sætte særdeles megen Pris paa at saa dette Lovforslag, der nu i saa mange Aar har været Genstand for Behandling af Rigsdagen, bragt til Ende, saa at der kan komme en Lov ud. Jeg skal blot med Hensyn til, hvad jeg har omtalt, at det tidligere har været vedtaget